

dant har den højtærede Minister jo ikke antydnet, og saa er det, jeg ikke kan pine mig selv til at tro, at Ministeren mener, hvad han siger. De 2 Mill. Kr. kan han nemlig ikke naa til at spare endeligt; hvis det er hans Mening at bruge de 30 Mill. Kr., som blev bevilget i 1922, ved han, at det er umuligt, hvad han her sagde, at vi kan blive staaende paa det Punkt, vi nu skærer ned til.

Derefter talte den højtærede Minister om Kasernebyggeriet og sagde, at naar man om føje Tid skulde til at tænke paa at overføre Mandskab fra Sjælland til Jylland, saaledes som Hærloven forudsætter, vilde hans Modstandere — det kendte han dem godt nok til — give sig til at tale om, at nu steg Militærudgifterne. Ja, det ved jeg nu ikke, det er jo noget, Ministeren tænker sig til, men jeg vil sige, at paa eet Punkt er jeg enig med den højtærede Minister, og det er, at hvis vi flytter væsentlige Dele af Militæret fra København til Jylland og derved frigør Kaserner, Øvelsespladser og andet her, saa bliver det en i sig selv hvilende Foranstaltning, idet Afhændelsen af de kostbare Arealer her i København vil indbringe det samme, som det koster at bygge Kaserner i Jylland, og for saa vidt bliver der jo ikke Tale om nogen Stigning af Militærudgifterne. Men jeg vil dog minde den højtærede Minister om, at baade han og ogsaa de Konservatives og Venstres Ordfører har sagt her Gang paa Gang, at de haabede, at Udviklingen i Europa i Retning af Nedrustning og Afrustning og fredelige Tilstande i det hele taget vilde kunne bevirke, at vi her i Danmark snart kunde gaa til en yderligere Nedsættelse af Militærudgifterne, og hvis Venstre virkelig nærer dette Haab, vil jeg tillade mig at henstille til den højtærede Minister ikke at jage med at faa disse Kaserner bygget i Jylland og faa erhvervet Øvelsespladser, men se Tiden an. Militærlovene lider ikke i nogen nævneværdig Grad ved, at man udsætter dette Kasernebyggeri. Der blev givet en tiaarig Frist med Bevillingen til Kasernebyggeri, og Ministeren bør se Tiden an og se, hvorledes Udviklingen gaar; derved, tror jeg, han vil handle i Overensstemmelse med de Grundsetninger, som er kommet til Orde fra Venstres Side her i Salen. Det er jo ogsaa givet, at opføres der i Dag en Kaserne et eller andet Sted i Jylland, og man saa i Løbet af nogle faa Aar ikke har Brug for den, vil den have tabt umaadelig meget i Værdi, hvis den skal anvendes til andet Formaal. Ogsaa af

denne Grund vil jeg henstille til Ministeren at vente med dette Kasernebyggeri.

Nu har baade Ordføreren for Venstre (I. A. Hansen) og den højtærede Minister meget stærkt understreget den stærke Nedskæring, den Nedbringelse af Militærudgifterne, som fandt Sted ved Gennemførelsen af Militærordningen af 1922, og de har begge to forsigtigt, men dog saaledes, at man kunde se, det skulde være Meningen, tilkendegivet, at det var de almindelige Besparelsesbestræbelser, som paa den Maade gav sig Udslag. Det er jo ikke rigtigt, vi reviderede jo ikke Militærlovene af 1909 for at indføre Nedgang i Militærudgifterne. Alle ved, og det vil den højtærede Minister heller ikke bestride, at naar vi i 1922 ændrede Militærlovene, var det udelukkende, fordi Ordningen af 1909 under Verdenskrigen viste sig ubrugelig. Det var jo saaledes, at Generalstaben i 1922 i en Skrivelse til den Kommission, der da sad, meddelte: Et direkte Forsvar af Hovedstaden ligger over vore Kræfter, og et saadant var Militærordningen af 1909 jo udelukkende bygget paa. Den skrev: Det ligger over vore Kræfter, vi maa have en anden Ordning. Og saa fik vi en Ordning, der blev billigere. Men nu synes jeg, der var Grund for Venstre til at vise, at det virkelig vil en Nedskæring. I 1922 havde Venstre det konservative Folkeparti som parlamentarisk Basis, hvad det som bekendt jo ikke har nu, og derfor maatte Partiet den Gang tage større Hensyn til de Konservative, end det antagelig gør nu. Den Gang maatte Venstre forhøje Militærudgifterne med 5 Mill. Kr., mere end det egentlig selv mente var nødvendigt. Det erindres, at det ærede Medlem Hr. Pürschel, for at de Konservatives Tilslutning kunde opnaas, forlangte 5 Mill. Kr. paa Bordet, en Stigning paa 5 Mill. Kr., og det gik Venstre ind paa. I Dag er Venstre saa velsignet frigjort for Paavirkning af det konservative Folkeparti. Hvorfor tænker Venstre da nu ikke paa, da det skal til at røre ved Militærudgifterne og ved Nedskæring, at indvinde, hvad det den Gang maatte ofre paa de Konservatives Alter? Det glemmer Partiet helt og holdent.

Jeg vil gerne sige om det her foreliggende Lovforslag, at Socialdemokraterne selvfølgelig gerne stemmer for at spare 2 Mill. Kr. og meget mere. Jeg haaber, at Lovforslaget bliver henvist til et Udvalg, det er da vor Agt at stille Ændringsforslag, hvorefter det, der her er Tale om, ikke bliver en Udskydelse paa et Aar eller to, men at det bliver virkelig reelle Besparelser. I det